

Úryvek z knihy

Symon, David, a Eliška Annadurai: Z Česka až na konec světa: Praktický průvodce pro misionáře a ty, kdo je podporují. KMS, Praha, 2022, s.16-24

Většina z nás jsme už o „misi“ slyšeli mnohokrát a mnohými způsoby. V knihách, v kázáních, v hodinách dějepisu či zeměpisu, ve vyprávěních. Mnozí z nás nejen slyšeli, ale i se s někým, kdo se misii věnuje, setkali. Jiní zase jsou těmi, kdo mají s misii vlastní zkušenost. Ať už je to tak či onak, tento úvod do podstaty misie je zejména ujasněním si, že stojíme na stejné straně, a také, a to zejména, pokorným zastavením se nad velkolepostí Božího srdce a jeho záměru s lidmi tohoto světa. Klíčem k porozumění „misi“, je totiž porozumění Bohu, který k ní zve. (.....)

Bůh, který vysílá

Slovo „misie“ je v historii církve poměrně nový pojem. Termín jako takový se začal používat až v 16. století v souvislosti s působením Jezuitů při dobývání Nového světa. Slovo „misie“ pochází z latinského slova „mitto“, které je překladem řeckého „apostello“, tedy „poslat“. Těmito slovy je vyjádřen příkaz, který dal Ježíš svým učedníkům a který známe jako „Velké poslání“:

„Ježíš přistoupil a promluvil k nim: “Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.”

(Mt 28,18–20)

(.....)

Boží zájem o všechny národy

S příchodem Ježíše Krista se naplňují všechny starozákonní přísliby, které Bůh dal ohledně lidí všech národů země. Ježíš je od Boha poslaný jako ten, kdo má připravit cestu, aby se všichni mohli k Bohu opět navrátit. Ve svém pozemském působení Ježíš otevřeně ukazuje láskyplný zájem o národy mimo jeho rodný Izrael. Příkladem tohoto zájmu je vášnivě zuřivé vyhnání trhovců z nádvoří jeruzalémského chrámu, které mělo být určeno pro uctívání mimožidovských návštěvníků. Přední část chrámu měla být místem, kam jsou pozvaní lidé ze všech

národů. Ježíš citoval z Izajáše 56,7, když trhovce vyháněl: *“Což není napsáno: “Můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy”?”*, (Mk 11,17). Místo, které Bůh určil Izraelcům pro uctívání jeho osoby, bylo od svého vybudování zamýšleno jako místo, kde ho měly uctívat všechny národy. Izraelci ale ztratili tuto perspektivu. Zahleděnost do sebe sama jim zabránila vidět a uctívat Boha, kterému vždy šlo o celý svět. I my dnes někdy čelíme podobnému pokušení vidět jen naši malou církev s výzvami a těžkostmi, se kterými se potýká, místo abychom měli své oči upřené na skutečné touhy a vůli toho, který i nás, kdysi vzdálené, přivedl k sobě skrze Kristovu prolitou krev a dal nám právo Božího lidu, patřit k jeho rodině (Ef 2,13; 19). Byli jsme kdysi Bohu vzdálení tak, jako mu jsou vzdálení mnozí v celém světě. My, každý jako jedinec, ale i náš národ a náš kontinent. A v tomto kontextu nám Ježíš svým příkladem ukázal cestu, kterou jít. Nezůstal jen u expresivní demonstrace v chrámu, nýbrž šel a sloužil mezi Samařany či uzdravoval příslušníky římské armády, jež okupovala Izrael. Skutky, nejen slovy, ukazoval svou lásku, která sahala a stále sahá o mnoho dál, než jsou hranice jeho vyvoleného lidu.

Po Ježíšově vzkříšení a nanebevstoupení byl na učedníky seslán Duch svatý. Tato významná událost byla tím více zarážející a překvapující, že přijetím Ducha začali učedníci mluvit jazyky pohanských národů, které obklopovaly Izrael. Zástup přítomných posluchačů a pozorovatelů se divil, že slyší své rodné jazyky, ačkoli nikdo z těch, kdo jimi mluvili, se kdy těmto jazykům učili. Tato veřejná demonstrace moci Ducha svatého měla vyslat jasný vzkaz, že Ježíšův odkaz je zamýšlen pro všechny národy a jazyky. Prvním apoštolem, který byl v mladé církvi k tomuto úkolu speciálně povolán, byl apoštol Pavel, jež přijal za své službu šíření svědectví o Ježíši Kristu mezi pohany a dalšími skupinami mimo Izrael. Vrcholem odkazu Ducha svatého, jenž nám je v Bibli svědectvím o Boží touze po tom přivést k sobě zpět lidi ze všech jazyků, národů a ras, je kniha Zjevení, kde můžeme být svědky krásného okamžiku, kdy všichni lidé stojí před Božím trůnem a jednotným hlasem mu vzdává chválu a dík (Zj 7,9–12). Je to jako triumfální závěr symfonie, vrchol Božího plánu záchrany světa – lidé všech národů chválí Beránka, kterému na věky patří vláda nad celým stvořením.

(.....)

I. Potřeby ve světě

Kdosi řekl, v souvislosti s otázkou položenou Ježíši: „Kdo je můj bližní?“, že náš bližní je definován potřebou. V Matoušově evangeliu Ježíš na otázku o bližním odpověděl příběhem o milosrdném Samaritánovi. Vyprávěl o člověku, Izraelitovi, který byl přepaden a potřeboval ošetřit. Jediný, kdo byl pohotový pomoci, byl Samaritán. V kontextu Izraele té doby jeho

pomoc znamenala, jako by dnes Izraelitu ošetřil Palestinec. Ježíš svým příběhem uvedl princip, který má provázet každého z jeho následovníků: ve službě druhým nevidíme postavení, rasu, vzdělání, ekonomickou situaci, politický názor či jiné, ale vidíme potřebu daného člověka, na níž v lásce reagujeme. Otázka „Kdo je můj bližní?“ vyvstala ve chvíli, kdy Ježíš mluvil o největším přikázání, tedy přikázání lásky: „*On mu řekl: "Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí." To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: "Miluj svého bližního jako sebe samého." Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci,*“ (Mt 22,37–40). Když odpovídáme v lásce na potřeby, které kolem sebe vidíme, naplňujeme Ježíšovo přikázání, abychom milovali, jako milujeme sebe a jako jsme viděli milovat Boha. Láska je základní princip služby. Potřeby – ty se mohou různit. Každý misionář je veden jinou potřebou, která rezonuje s touhami jeho srdce, talenty a nadáním a konkrétním Božím povoláním. Mezi hlavní potřeby, které nás ve službě cizím národům motivují, jsou tyto:

- **Nezasažené národy.** Skupiny lidí, z nich ještě nikdo neslyšel evangelium. I v národech, které již mají evangelium, je stále mnoho lidí, ke kterým se evangelium nedostalo vůbec anebo ne v takové formě, aby pro ně bylo srozumitelné. Cílem je, aby evangelium bylo dostupné ve všech jazycích a také v přístupné formě.
- **Vyučování a podpora věřících:** Čerstvě obrácení věřící v již zasažených částech světa, kteří potřebují podporu v růstu ve víře, jsou dále cílem služby misionářů. Vyučování těch, kteří už víru mají, je součástí následování povolání, abychom činili učedníky (Mt 28,20). Služba věřícím znamená i podporu církvím. Může jít o službu zaměřenou na podporu církve v prostředí, které není křesťanství nakloněno, anebo prostředí, jež představuje výzvy pro ekonomickou, vzdělanostní či rozvojovou situaci dané společnosti. Jde o vzdělávání pastorů a vedoucích, poradenství ohledně vedení sborů a budování společenství učedníků či jinou odpovídající podporu církvím.
- **Soucit s trpícími chudobou, nemocemi či útlakem.** Samotná Ježíšova služba byla do velké míry zaměřena na ty, jež se pro svou nemoc či společenskou postavení nacházeli na okraji společnosti anebo zažívali příkoří.